Ч. 16. Неділя 20 січня (2 лютого) 1902. Рік XII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Митова уніѧ з Угорщиною. — Бурский вояк послом до анґлійского парляменту).

Невідрадне парляментарне положенє в Австриї вже від літ визискує Угорщина, щоби узискати як найбільші користи при заключуваню т. зв. австро-угорскої угоди. Тепер виступив Союз угорских рільничих товариств з мемориялом, в котрім домагають ся, щоби угорске правительство, на случай, колиб австрийска державна рада ще в сім році не полагодила угоди, зірвала митову унію з Австрією. Таке ставленє з угорскої сторони речинців законодатному тілу в Австриї єсть очивидним змаганем до знасилуваня і вимушеня. Тим більше виявляє ся угорска хіть визиску, що делеґати обох правительств не можуть погодити ся що-до поодиноких точок нової автономічної тарифи. Угри жадають як-раз високих мит там, де австрийский інтерес вимагає, щоби їх підвисшити і на відворот мита для охорони австрийского промислу хотять звести до найнизшої стопи. Референти обох міністерств, полагодивши впрочім цілий проєкт, розійшли ся, оставляючи тих кілька спірних точок в завішеню. Отжеж тому і висунули Угри нову загрозу зірваня митової унії між Австриєю і Угорщиною. Тогди очивидно обі половини держави мусіли би заключити з собою осібний торговельний трактат, так само, як з посторонними державами. Тогди відношенє обох половин держави замінило би ся подекуди в персональну унію, бо лише остала би ся ще спільність армії. Однак ся угорска погроза хибила своєї цїли і не викликала в Австриї бажаного ефекту. Австрия принесла вже стілько жертв супротив Угорщини, лише задля могучости та одноцїльности монархії, що дальше не хоче і не може дати себе визискувати. Вже і так угода приносить Угорщині великі користи, отвираючи їй другу половину монархії для збуту еї рільних продуктів, а спільна квота на армію тяжить на Угорщині заледви $^1/_3$ свого тягару. Щож до Галичини, то таке зірване митової унії з Угорщиною вийшло би лише на користь для неї.

З початком анґльо-бурскої війни в полудневій Африцї удав ся туда Ірляндець Лінч як і другі єго товариші-добровольцї, утворили ірляндский полк, і бороли ся по стороні бурскій против анґлійскої армії. Лінч оказав ся здібним партизантом, авансував скоро, і став комендантом полковим, а коли з того відділу було можна утворити окрему бриґаду, іменовало єго трансвальске правительство. полковником і шефом тої бриґади, і на тім становищи дав ся він нераз добре взнаки Анґлійцям. Дальша судьба тої бриґади була така, що прийшло ся єї розвязати, і одних вояків прилучено до відділів бурских, другі удались до Америки на еміґрацию. За той час стало імя Лінча голосним в єго вітчині. Колиж опорожнив ся мандат до анґлійского парляменту в ірляндскім окрузї Ґальвай, виборцї однодушно вибрали єго своїм послом, тож випало нововибраному вертати до вітчини, щоби виконати права і обовязки, злучені з посольским мандатом. З поворотом Лінч прибув до Парижа власне в часї отвореня анґлійского парляменту. Він пустив ся вже навіть дальше, щоби в Дункерцї всїсти на парохід і заняти своє місце в низшій палаті. Та тимчасом повідомили єго приятелї з Льондону, щоби не виставляв ся на небезпечність а беріг ся поки може, бо коли прибуде на анґлійску територію в Доврі, можуть єго увязнити, відослати до Африки, а льорд Кіченер готов єго розстріляти. А того були єго приятелї тим певнїйші, коли зараз на першім засїданю, скоро лише секретар відчитав спис послів, виразились два посли, що правительство на зневагу парляменту не допустить до него зрадника вітчини. Ніхто більше не забирав голосу, не уняв ся за нетикальностию посольскою і лиш президент заявив, що спускаєсь на полїцию. Лїнчови не випадало нїчого иншого, як вернути до Парижа і вижидати дальшого кінця справи, а тимчасом дневники ірляндскі, як і опозицийні льондоньскі піднесли крик на правительство, котре недвозначно висказало намір нарушеня посольскої нетикальности. Та признати треба, що в Анґлії нема точно означених прав посольскої нетикальности, і парлямент в кождім поодинокім случаю сяк то так постановляє. Впрочім до тепер не було випадку, щоби якийсь округ вибрав депутованим чоловіка, що допустив ся зради держави, тож і не було припису, як поступати з таким депутованим, що спроневіривши ся суспільности, мав би тепер радити о еї добрі.

---

16) *Передрук заборонений.*

УАРДА.

Повість із старого Єгипту.

Юрия Еберса.

(Авторизований переклад з дванайцятого нїмецкого виданя.)

(Дальше.)

— Правда, — говорив старший єрей дальше з огірченою холодностию, — здає ся, що тебе щось запаморочило, і ти забув, що годить ся учителеви говорити ученикам. Перед кількома неділями зложив ти присягу в мої руки, що будеш берегти містерию [1]), а нині виступив ти з тайною о тім однім, котрому нема імени, з найсьвятїйшою власностию тих, що єму посьвятили ся, мов би з дешевою крамщиною на торзї.

— Ти краєш ножами, — сказав на то Пентаур.

— Коби лиш були острі, — відповів верховний єрей, — та могли вирізати з твоєї души недоспілі пятна та буряни, що в ній розросли ся. Ти ще молодий, за молодий; але не як молоденька деревинка, що дасть ся випростувати і облагороднити, але як недоспілий овоч на земли, що дїтем, котрі єго підоймуть, стаєсь отруєю, хоч би й упав із сьвятого дерева. Ґаґабу й я приймили тебе помежи нас против більшости голосів посьвячених. Ми противили ся всім тим, що задля твого молодого віку сумнївали ся о твоїй зрілости, а ти й з вдячности і одушевленя присягнув менї берегти закон і містерию. Нинї перший раз поставив я тебе з мирної школи на місце борби в житю. І як ти стеріг прапор, котрий ти повинен був держати високо і боронити єго?

— Я робив то, що уважав за правдиве і справедливе, — відповів Пентаур, глубоко зворушений.

— Справедливим для тебе, як і для нас єсть то, що велить закон; а що єсть правда?!

— Ніхто ще не здоймив з неї заслону,— сказав Пентаур; — але моя душа походить з одушевленого тіла всего сьвіта, частинка непохибного духа божого відзиваєсь в моїй груди, а коли она в менї зачпе ділати....

— Як то легко уважаємо облестний голос самолюбивости за якесь божество!

— Мав же би той бог, що ділає і відзиває ся в менї, в тобі, як і в кождім чоловіцї, не пізнавати себе самого і свого власного голосу?

— А коли би товпа зачула, що ти говориш, — перебив єму Амені, — то кождий засїв би на своїм малім престолї, сказав би, що ним править голос того бога, що в єго груди, нарушав би закони і не робив би собі нїчого з того, як би всхідний вітер розносив кусні з него по пустини.

— Я знающий, котрого ти сам учив шукати і знайти того одного. Сьвітло, котре я в одушевленю виджу, — не перечу того, — осліпило би товпу, як би я хотів їй показати єго....

— А мимо того осліпляєш ти наших учеників тим дуже небезпечним блеском.

— Я виховую їх на будучих знающих.

— І то палкими виявами запамороченого любовю серця?

— Амені!

— Я і без твого кликаня стою перед тобою яко твій учитель, що вказує тобі на закон, котрий завсїгди і всюди єсть розумнїйший, як поодинокий чоловік, котрого укріпителем навіть сам король називає себе в своїх найшумнїйших титулах, а перед котрим повинен клонити ся так само знающий, як і простий чоловік, котрого виховуємо до слїпої віри, — я стою перед тобою як твій батько, котрий любив тебе від маленького, і по нїкім із своїх учеників не сподївав ся щось великого так, як по тобі, і длятого анї не хоче тебе стратити, анї позбавити ся надії, яку мав на тебе.— Лагодь ся завтра досьвіта покинути нашу тиху домівку. Ти стратив своє становище учителя: нехай житє учить тебе розуму і зробить тебе доспілим до достоїнства посьвященого, яке тобі з моєї вини завчасно надано. Без працяня покинеш своїх учеників, хоч і як то прикро тобі буде. Скоро зійде зьвізда Сотіса [2]),

---

[1]) Містерия — слово грецке, значить „тайна наука“.

[2]) Сиріюс, сьвята зьвізда богинї Ізиси, в громадї Великого пса. Хід еї по небі за часів фараонів рівнав ся як-раз астрономічно докладному

Новинки.

Львів дня 1-го лютог· 1902.

— **Член краєвого виділу п. Михайло Глиджук** обняв свое урядоване дня 28-го січня. Др. Дамян Савчак зараз по виборі нового члена краєвого виділу обняв урядоване яко судовий радник в краєвім суді у Львові.

— **Поминальне богослужене за упокій бл. п. Володимира Барвіньского** відбулось вчера о год. $8^1/_2$ рано в церкві СС. Василіянок (при ул Зибликевича) при участи родини і многих приятелїв покійного. Тиху службу Божу відправив о. Пилипів Ч. С. В. В., а при парастасї співав дуже гарно хор інститутoк.

— **В станиславівскій катедрі** — як доносять — вставлено вже бракуючі доси образи намістні в Іконостасї, именно образ храмовий Воскресенія Христового і сьв. О. Николая. — Разом в Іконостасї є 60 образів — в гарній різьбі виноградній, богато золоченій. Цїлий Іконостас коштує до 30.000 К. Також уміщено в правій наві катедри образ „Воскресенія Лазаря", набутий о. прал. Сим. Ткачуником від дяківскої льотерії за 600 К.

— **Про еміґрацию до Славонії** пишуть: Один селянин з Скалатщини вернув з цїлою родиною з Бразилії -- мабуть gratis туда й назад їхав яко аґент; тепер пійшов до Славонії, там собі купив поле і приїхавши в зимі до рідної звербував туда много людий зі Скалатщини. Декотрі поїхали там, декотрі розмислили ся і не поїхали. Щоби тих недовірчивих заманити, прислав той селянин сьвідоцтво тамошного громадского начальника, заосмотрене печаткою. (Poglavarstvo upravne obecne), по хорватски писане і досить комічний переклад нїмецкий і польскоруский того свідоцтва написаний тим селянином. Той переклад дословно і буквально звучить ось як: „Poświadcza urzed gminny że... zi swoją famelija jest zdruw i zachowuje się trzeźwo, pilno i uważnie z cała swoją famelija, a ne jest prawda, że... i jego sin... jest pobity. Otóż nadaje świadectwo urzęd gminny że u owej całej ukolicy zemla ne jest pod woda, tylko sucha, u kotrim miejscu pobudowane seła domasznym gospodarstwom, które przed sto i 2000 łatami żyją ludzi mirno i spokojno i nie chcą oni nikomu zła uczynić. Otoż proszu Otca duchownoho zeby Otec duchowni buły tak dobri i wyhołosyły na amboniji bo tam sie rodyna duże hryze". В Скалатщині нїхто не думав, що в Славонії єсть „земля під водою", а також не знаючи тамошних мешканців нїхто зле не говорив, але видно, що аґенти за мало людий звербували, а через то й мало поголовного в грошах дістали, отже таке письмо громадою потверджене вислали на руки сьвященика. Однак сей пізнав ся на тих лисах і в церкві сего не оголосив, а инакше собі поступив. Той аґент пише, щоби сьвященик оголосив тое сьвідоцтво длятого, бо родина аґентова в Галичинї гризе ся судьбою аґента, а родина зовсїм не гризе ся его долею, бо він без неї собі порадить.

— **Як давнїйше учили ґеоґрафії в школах народних.** В Празі роздобув звідкись якийсь учитель книжочку ще з 18 столїтя, після котрої учено в нїмецких школах народних ґеоґрафії. Книжочку ту, під заголовком: Коротенька ґеоґрафія для дїтий (Kurzgefasste Kindergeographie) видав був у Вроцлаві 1759 р. якийсь Ґотлїб Ендерсфельдер. Після тої книжочки мусїли дїти учити ся ґеоґрафії так як би катехизму і давати на питаня точно такі самі відповіди, які були в книжочцї. Яка то була наука ґеоґрафії, нехай послужить доказом слїдуюча пробка із сего підручника, де говорить ся о Ішпанії: Як виглядає Ішпанія на мапі? — Як розстелена теляча шкіра. — Які там люди? — Бистроумні і постійні, але й горді та лїниві. — Яке місце показують в Саляманці? — Пекло, де чорт мав свою школу. — Котрий з черги школяр припадав єму? — Семий. — Котру провінцию називають шпихлїрем Ішпанії? — Андалюцию? — Яку честь мусять тут жінки віддавати мужчинам? — Мусять їм послугувати при столї і велика ласка, коли для них лишить ся щ о на тарели. — Який найславнїйший дім гостинний (Hospital)? — Дім гостинний в Компостель. — Хто не потребував би встидати ся мешкати в тім домі гостиннім? — Цїсарі, королї і князї. — Котра місцевість єсть славна з чудесного дзвона? — Віллія. — В котрім містї в Ішпанії єсть більше жінок як мужчин? — В Саляманці? — Кілько жінок припадає там на одного мужчину? — Шість.

— **Нешкідливий людоїд.** До одного з росийских місточок заїхала вандрівна трупа театральна. На представленя нїхто не приходив, а акторам почав докучати голод, тож взяли ся на спосіб і оповістили афішами, що на представленю один з акторів з'їсть живого чоловіка. Вечером саля була переповнена, а всї дожидали нетерпеливо, коли появить ся людоїд. Піднесено куртину. На сцену вийшов один з акторів, убраний в червону сорочку; привитано его грімкими оплесками. „Панове і панї! — промовив він до публики — Як то було заповіджено, з'їм сейчас живого чоловіка, прошу отже, хто з публики позволить на сцену?" Зібрані споглядали па себе, артист походжав по сценї, чекаючи па амагора, але якось нїхто не мав охоти своїм тїлом накормити виголоднїлого актора. Представлене скінчило ся авантурою.

Господарство, промисл, торговля, ґіґієна і виховане.

Ради господарскі.

— Управа ростин господарских. (V.). Цїлий зародок в зернї складає ся з трох частий: з головного корінчика, билиночки і ростучого вершка, котрий може бути голий, або вкритий пуплишком листочків. Скоро земля набере в себе потрібного тепла, воздуха з киснем і води, зерно зачинає кільчити ся. Не всї ростини потребують однакового тепла; одні потребують его більше, другі менше і се треба знати господареви, бо від того зависить, що він може скорше а що пізнїйше сїяти. Яре збіже, горох, ріпак, червона конюшина потребують 4 до 5 степенів Цельзия тепла; кукурудза і фасоля потребують 9 до 10 степенів. Скоро би зерно лежало довший час в землі і не знайшло потрібного тепла, може згнити. Коли зерно зачне набирати в себе воду, пучнявіє, зародок і кільчаки збільшають ся а вода дїставшись до кормової ткани, розпускає там запаси поживи і несе їх до зародка. Зародок тогди ще не росте, лиш клїточки в нім розширяють ся і грубнуть. Аж тогди, коли головний корінчик продовжив ся, розриває на зернї верхну шкірочку добуває ся з неї; за ним виходять другі корінчики (у пшеницї і вівса 3, у жита 4, у ячменю 5 до 8, у кукурудзи і проса 1). Ті корінчики висувають ся до гори, а рівночасно витягає ся билиночка і пуплишок, котрий зачинає зеленїти ся. Скоро головний корінчик видобув ся із зерна, запускає ся в землю, а рівночасно показують ся у многих ростин коло пуплишка з обох боків два грубі листочки так звані кіль-

---

прийди собі по прикази. — Будеш в слїдуючих місяцях настоятелем єреїв в сьвятини Гатшепсу, і будеш старати ся на сім становищи, під моїм доглядом, позискати собі назад то довірє, якого позбавив ся. — Не говори нічого! Нинї в ночи дістанеш від мене благословенє і нашу повновласть; — всходяче сонце маєш повитати на терасах нового місця твого діланя. Той, котрого імени не можна висказати, нехай вбє тобі закон в твою душу!

Амені пішов назад до свого помешканя. Походжував неспокійно по комнатї.

На маленькім столичку лежало зеркало. Він глянув у блискучий металевий кружок і поклав его назад на давне місце, мов би побачив в нїм якесь чуже лице, котре єму не сподобалось.

Події, яких він дожив в послїдних годинах, зворушили его глубоко і ослабили в нїм віру в то, що він уміє добре осудити і оцїнити людий та обставини.

Єреї по тамтім боцї ріки були духовними дорадниками Бент-Анати і він чув від них, як они вихваляли княгиню яко побожну і даровиту дївицю. Она була так неосторожна, що нарушила давну постанову, а то здавало ся доброю нагодою, щоби публично упокорити члена Рамзесової родини.

Тепер признавав він сам собі, що зле оцїняв молоду людину, що незручно, ба може й нерозважно поступив собі з нею, бо ані на хвильку не затаював собі того, що єї скора зміна настала скорше під впливом якогось щирого сочувства, може й прихильности, як для того, що она пізнала, що зле зробила, а лиш тогди міг би він безпечно скористати з єї провини, як би она почувала ся до вини.

При тім був він за мало великодушним, щоби позбути ся суєти, а як раз тота его суєта чула ся глубоко обидженою гордим опором княгинї.

Коли він приказав Пентаурови, щоби той картаючи виступив против княгинї, мав він надію, що розбудить в нїм честилюбивість тим гордим почутєм, що він має власть над могучими на землі.

А тепер?

Як видержав пробу той, що з одушевленєм подивляв его, той, на котрого він із всїх своїх учеників покладав найбільшу надію!

Той якийсь дивний молодець не зрозумів доси ідеалу его житя, котрим були необмежене пановане єрейских думок над духами і верховна власть єреїв навіть над самим королем.

Він мав научити ся то зрозуміти.

— Він тут межи сотками висше поставлених послїдний а то дражнить силу опору сеї високолетної душі — подумав собі Амені. — В сьвятини Гатшепсу буде він мусів старшувати над нисше поставленими жертворізами і кадилоносцями, буде жадати від них послуху і научить ся цїнити его конечність. Ворохобник, що засяде на престолї, стає тираном!

Пентаурова поетична душа — так розважав він собі дальше — дала ся борзо зловити на красу Бент-Анати, а якаж женщина опиралась би тому так вельми даровитому, котрий ясніє красою Ри Гармахіса, а з котрого уст плине солодка бесїда Тегуті'го [3])! Не сьміють більше побачити ся, бо нїяка звязь не сьміє звязати его з родом Рамзеса.

Він став знову проходжувати ся і муркотів сам до себе: Що то значить ся!? Як пальми низькі хащі, так два з моїх учеників перевисшали духом і даровитостию своїх товаришів. Я виховував їх на моїх наслїдників, на спадкоємців моїх змагань і надій.

— Мезу [4]) відпав від мене а Пентаур хотів би й собі піти за его приміром.

— Хибаж моя цїль зла, бо не може звабити до себе тих дорогоцїнностий? Деж там! Їм здає ся, що они з лїпшого творива як їх товариші долї і недолї, они творять свої власні закони і боять ся, щоби висше не розплилось в нижшім; але я думаю инакше, я як той потік на Лібанонї, що має в собі зелізо, мішаю ся у велику струю і закрашую єї своєю краскою.

Так роздумуючи Амені присганув.

Відтак закликав він одного із так званих сьвятих отців, свого тайного писаря і сказав до него: Напиши зараз письмо до всїх брацтв єрейских в цїлім краю і розішли его. Подай їм до відомости, що донька Рамзеса прогрішила ся тяжко против закона і осквернила ся, та прикажи їм, щоби они прилюдно, чуєш, „прилюдно" відмавляли молитви у всїх сьвятинях за єї очищенє. Предложи менї то письмо за годину до підпису. Або нї! Дай менї

сонїчному рокови і задля того она вже в давних часах служила Єгиптиянам за основу до обчислюваня часу.

[3]) Божок Тот, грецкий Гермес, божок учених і лїкарів; Єгиптияни звали его „Тегуті", значить ся „два рази великий".

[4]) Мезу — єгипетске імя Мойсея, котрого треба уважати за сучасника Рамзеса, під котрого наслїдником жиди вийшли з Єгипту.

чаки (як н. пр. у фасолї), котрі опісля відпадають. У збіжевих ростин добуває ся один листочок або кільчак (прозябець). Через цїлий той час живить ся молода ростинка лиш тими запасами які знаходять ся в кормовій ткани або в обох кільчаках. Аж коли пуплишок пустить перший зелений листочок і коли вже нема запасу в кормовій ткани, зачинає корінчик тягнути поживу із землї. До того помагають єму волоски, які на нїм виростають і розходять ся на всї боки в землю та навіть злипають ся з малесенькими грудочками. Они несуть поживу із землї до перших листочків, а она там під впливом сьвітла, тепла і воздуха переміняє ся на ті творива яких треба клїточкам ростини; ті творива розходять ся відтак по цїлій ростинї, і она зачинає рости. Корінцї тягнуть зразу поживу лиш з верхної части землї; аж опісля входять в ню глубше і розширяють ся дальше. Волоски на них в тім місци, де они грубнуть і твердпуть, гинуть, а за то дальше низше виростають нові, а знов на самих кінчиках суть лиш тоненькі корінцї ще без волосків. Не у всїх ростин можуть корінцї однаково розширяти ся. Ячмінь н. пр. творить лиш маленьку сїть корінців, і длятого потребує близько свого місця богато поживи в землї, отже вимагає лїпшої землї; овес пускає корінє дальше, і може длятого удавати ся і на лихшім ґрунтї. Деякі ростини, як н. пр. конюшина, буряки, лушпакові ростини (фасоля, горох), і т. п. пускають корінє глубоко, і длятого вимагають, щоби земля і в глубинї мала досить поживи. Так само може корінє деяких ростин побороти легко опір землї, як н. пр. корінє пшеницї, вівса, конюшини і т. п. і тому ті ростини надають ся добре і до тяжких ґрунтів; але жито і ячмінь потребують легкого ґрунту.

Переписка господарска.

О. Михайл. Вар.: Не лиш можна але й треба би, щоби наші поменші господарі займали ся годівлею курий і взагалї двобу в спосіб розумний і на трохи більші розміри. З годівлею ще би они дали собі якось раду, але в тім цїла біда, що не знають як і не мають способу взяти ся до торговлї дробом і яйцами, а се іменно і найважнїйша річ. Курячих яєць минають ся міліони а міліони і за границею єсть великий попит за ними. Та не лиш за границею але хочби й у нас по містах. Треба би лиш, щоби бодай кількох господарів з одного села взяли ся до спілки і торгували яйцями. Для приміру скажемо, що в тій камяници де мешкаємо, одна жінка з під Львова продає лиш 2 партиям що тиждня майже за пятку яєць, — що правда людем хорим, котрі можуть живити ся лиш жовтками; але яке то множество єсть і здорових, що потребують яєць! При годівли курий треба насамперед уважати на то, щоби мати добрі расові кури, такі, котрі дають добре мясо. Відтак треба мати добре уладжений курник; треба уміти годувати кури і ходити добре коло них, а наконець знати, де і коли можна свій товар збути. До годівлї курий варто ще й дуже брати ся; але як? — то не дасть ся кількома словами сказати. Ми будемо старати ся подавати в части господарский науку о годівли курий, тож незадовго будете мати нагоду то собі прочитати.

Вісти господарскі, промислові і торговельні.

— В справі винищення зарази свиний подїлено Галичину на три полоси: Перша полоса обнимає західні повіти; — друга полоса повіти: Березів, Добромиль, Долина, Дрогобич, Городок, Ярослав, Яворів, Калуш, Кольбушева, Львів, Лїсько, Ланцут, Мостиска, Ниско, Перемишль, Переворск, Рудки, Ряшів, Самбір, Старий-Самбір, Стрий, Отрижів, Турка і Жидачів; — трета полоса обнимає всї всхідні повіти. До першої полоси не вільно вивозити свині з другої і третої полоси до ужитку або на приховок; на заріз можна вивозити але лиш до різниць. Скоро в першій полосї зараза щезне, то будуть в другій полосї заведені такі самі порядки як в першій а наконець так само і в третій. В другій і третій полосї мають вибивати ся лиш заражені свинї, або підозрінї о заразу; впрочім громади і місцевости будуть лиш замкнені. На границі межи першою а другою полосою на 5 кільометрів з обох боків має вести ся евіденция всїх безрог, а щоби через перекраданє свиний не заношено зарази до першої полоси, то там будуть видавати ясно-зелені паспорти В тій полосї будуть вибивати ся всї свинї заражені, підозрінї о заразу і підозрінї о зараженє (що стикали ся з зараженими).

— Цїна збіжа у Львові 31 січня: Пшениця 8·20 до 8·50; жито 6·50 до 6·80; овес 6·70 до 7·—; ячмінь пашний 5·25 до 5.75; ячмінь броварний 6·50 до 7·—; ріпак 13·75 до 14·—; льнянка 11·— до 11·85; горох до вареня 8·80 до 12·50; вика 6·75 до 7·50; бобик 6·— до 6·25; гречка 6·50 до 6·75; кукурудза стара 5·80 до 6·—; хміль за 56 кільо —·— до —·—; конюшина червона 50·— до 62·—; конюшина біла 45·— до 80·—; конюшина шведска 50·— до 80·—; тимотка 30·— до 36·—.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 1 лютого. Срібні монети по 20, 10 і 5 крейцарів можна буде ще вимінювати але за половину вартости. Міністерство скарбу продовжило в сїй справі речинець до необмеженого часу.

Льондон 1 лютого. Правительство анґлїйске відповіло на голяндску ноту в справі війни з Бурами, що брак повновласти по сторонї голяндского правительства промавляти чи то в імени Бурів з поля борби чи їх делеґатів в Европі, робить донесенє голяндского правительства практично неужиточним.

Константинополь 1 лютого. На товари з з Батум наложено ревізию санітарну, позаяк в тім містї був случай хороби серед проявів джуми.

Софія 1 лютого. Бувший міністер робіт публичних, Іван Белинов, помер вчера скоропостижно на улици.

Надіслане.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

твою тростинку і палету, а я сам напишу то розпоряджене!

„Сьвятий отець“ подав єму прибори до писаня і станув собі з далека, а Амені замуркотів: Король хоче допустити ся на нас нечуваного насильства. Ну, нехай! Се письмо нехай буде першою стрілою, пущеною у відповіди на єго кинену спису.

Глава осьма.

Понад містом живучих, що лежало напроти некрополї в Тебах, зійшов був місяць.

В заведенях сьвятинї, що сполучені рядами сфінксів і пільонів тягнули ся годину ходу вздовж берега Нїлю, затихли були вечірні пісні, але на улицях міста аж тепер на добре оживило ся.

Холод, що настав був по спеці лїтного дня, звабив людий на двір; они повиходили перед двері, на дахи і вежі домів, або сидїли за столами шинків та слухали оповідань тих, що розповідали казки, а коло них стояло на столї пиво, вино та солодкі овочеві соки.

Богато простих людий поприсїдали були громадкою довкола і за кождий раз помагали докінчувати пісню, яку сьпівав якийсь скромний сьпівак приграваючи собі до того на решітці і на сопілці.

На полудне від сьвятинї Амона піднимала ся королївска палата, а зараз коло неї стояли в більше або менше просторих городах доми вельмож держави, між котрими один визначав ся красою і обємом від всїх инших.

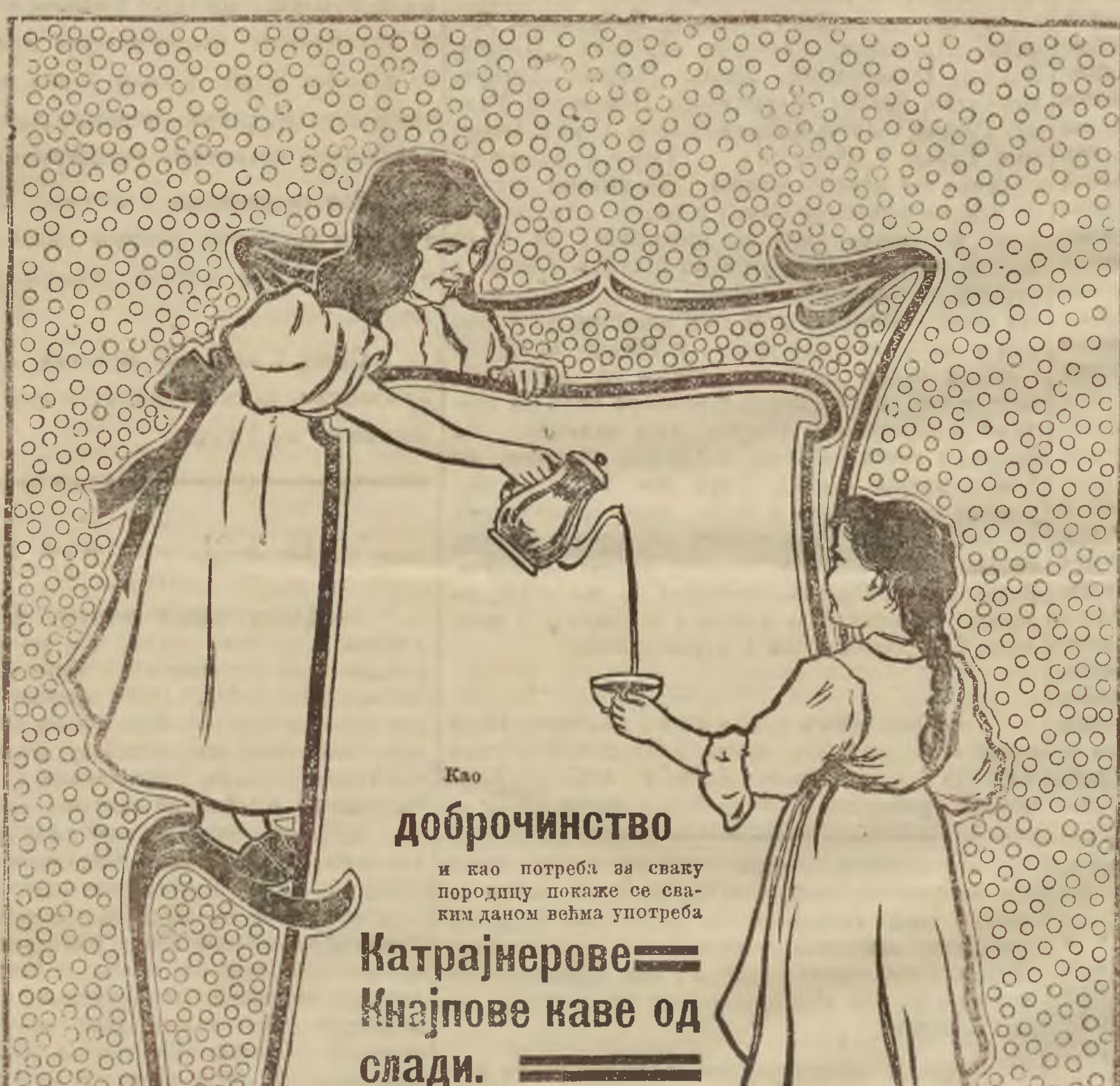
То Паакер, королївский проводир, казав єго виставити найзручнїйшим будівничим по смерти свого батька в тій надії, що буде міг незадовго привести до него свою перву сестру Неферту яко свою подругу; він казав єго виставити на тім місци, де стояв простїйшим дім єго предків.

Кілька кроків дальше на всхід стояв другий також красний, але старший і вже не так величавий дім, котрий дістав був королївский поводатор, Мена, в спадщинї по своїм батьку, а в котрім жила єго жена Неферт зі своєю матірю Катуті, підчас коли він сам в далекім сирийскім краю мав приміщенє в наметї короля яко єго прибочний сторож.

Перед брамами обох домів стояли слуги з горіючими смолоскипами і чекали вже від давна, коли вернуть домів їх велителї.

Брама, котрою входило ся на обійстє Паакера, обведене довкола муром, була нерозмірно майже як би для хвальби висока і вкрита всїлякими малюнками. З лївого і правого боку коло неї піднимали ся два кедрові стовпи, на котрих мов би на маштах повівали майви. Він казав їх в тій цїли зрубати на Лїбанонї і кораблем привезти до Пелюзіюм на північно-всхідній границі Єгипту, звідки спроваджено їх Нїлем до Теб.

(Дальше буде).

Інсерати

(„оповіщеня приватні“) до „Газети Львівскої“. „Народної Часописи“, і всїх инших часописий принимає виключно нове отворена „Агенция дневників і оголошень“ в пасажу Гавсмана ч. 9. Агенция ся принимає також пренумерату на всї дневники краєві і заграничні.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).